

Imagini ale sfârșitului

Sabat după-amiază

De memorat:

„El le-a răspuns: «Sunt evreu, și mă tem de Domnul Dumnezeuul cerurilor care a făcut marea și uscatul! »” (Iona 1:9).

Săptămâna aceasta vom analiza câteva relatări care ne ajută să ne clarificăm înțelegerea privind evenimentele finale. Vom lua în discuție misiunea lui Iona la Ninive, căderea Babilonului și ascensiunea lui Cirus, împăratul persan care a eliberat poporul lui Dumnezeu și i-a permis să se întoarcă în Țara Promisă. Ca și celelalte pasaje examinate, acestea au avut o semnificație profundă pentru toate generațiile. Dar ele au și o relevanță *specială* pentru ultimele generații care trăiesc înainte de revenirea lui Hristos. Adică putem extrage din aceste relatări istorice diverse elemente care ne ajută să înțelegem mai bine ceea ce numim „adevăr prezent”.

În același timp, trebuie să ținem cont de un lucru în cazul tuturor acestor istorisiri care par să prefigureze evenimentele finale: să luăm neapărat în considerare temele și aluziile generale și să nu încercăm să analizăm fiecare detaliu până într-acolo încât să ajungem la absurdități profetice. Ca și în parabolele Domnului Isus, ar trebui să căutăm ideile și principiile majore. Să nu exploatăm fiecare detaliu în speranța de a găsi un adevăr ascuns. În schimb, ar trebui să căutăm liniile generale, principiile; iar din acestea putem descoperi elemente relevante pentru ultimele zile ale istoriei pământene.

Duminică, 22 iunie

Profetul reticent

Mulți credincioși s-au regăsit în Iona, profetul reticent. Istoria lui conține în același timp trimiteri remarcabile la evenimente viitoare.

1. La ce părți din istoria lui Iona face referire Domnul când Se adresează cărturarilor și fariseilor, în Matei 12:38-42? Ce lecții despre judecată aici?

Matei 12:38-42

³⁸ Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și I-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

³⁹ Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

⁴⁰ Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

⁴¹ Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

⁴² Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.

Domnul Isus a afirmat că El era mai mare decât Iona. El știa că venirea Lui în această lume avea să Îl ducă la cruce și tot a venit să „caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Iona a petrecut trei zile în peștele cel mare din cauza propriilor păcate; Isus a petrecut trei zile în mormânt din cauza păcatelor noastre. De un asemenea lucru a fost nevoie pentru a-i salva pe cei pierduți.

Astăzi, îl cunoaștem pe Iona ca pe un profet reticent, care nu a vrut să meargă la Ninive. Din perspectivă omenească, este ușor de înțeles: asirienii aveau un regim de conducere brutal. Picturile murale asiriene sunt pline de scene de o cruzime neobișnuită: popoarele cucerite erau omorâte prin cele mai crude metode imaginabile. Cine ar vrea să predice pocăința în capitala unor asemenea oameni?

Există un moment important în relatare care poate face trimitere în viitor, la mișcarea rămășiței din zilele din urmă. Când este întrebat cine este, Iona răspunde: „Sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeu cerurilor, care a făcut marea și uscatul!” – o afirmație foarte asemănătoare cu mesajul primului înger (Iona 1:9; Apocalipsa 14:7). Într-adevăr, accentul pus de Iona pe faptul că Domnul este Cel „care a făcut marea și uscatul” indică, evident, că El este Creatorul. Acest statut al lui Dumnezeu constituie motivul pentru care ar trebui să ne închinăm Lui, iar închinarea este un element central al evenimentelor din ultimele zile ale istoriei.

În același timp, și noi am fost însărcinați să predicăm un mesaj care este posibil să nu fie foarte apreciat în Babilonul spiritual. A spune: „Ieșiți din mijlocul ei [al cetății Babilon], poporul Meu” (Apocalipsa 18:4) înseamnă a spune lumii că trebuie să se pocăiască – un mesaj care a provocat aproape întotdeauna un răspuns negativ din partea multor oameni, chiar și atunci când a fost transmis în cel mai amabil mod

posibil. Care dintre noi, atunci când a dat mărturie, nu a avut parte de reacții negative sau chiar ostile? Pur și simplu face parte din „meserie”.

Cât de mult te regăsești în Iona? Cum te poți vindeca de atitudinea greșită?

Luni, 23 iunie

O acțiune de pocăință

Iona a avut un mesaj deosebit pentru oamenii din Ninive. „Iona a început să pătrundă în oraș cale de o zi, strigând și zicând: «Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!»” (Iona 3:4). Pare destul de clar: locul era sortit pieirii. La urma urmei, nu era acesta un cuvânt care venea direct de la un profet al Domnului?

Totuși, ce s-a întâmplat cu Ninive?

2. Citește Iona 3:5-10. De ce nu s-a împlinit însă această profeție?

Iona 3:5-10

⁵ Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici.

⁶ Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă.

⁷ Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: „Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc!

⁸ Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile!

⁹ Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!”

¹⁰ Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut.

Da, întreaga cetate s-a pocăit, iar pedeapsa profetizată a fost evitată, cel puțin pentru o vreme. „Condamnarea lor a fost evitată; Dumnezeul lui Israel a fost înălțat și onorat în toată lumea păgână, iar legea Sa a fost respectată. Abia după mulți ani cetatea Ninive avea să cadă pradă popoarelor înconjurătoare, din cauză că Îl uitase pe Dumnezeu și din cauza mării ei trufii” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 271).

Oare ne putem aștepta la așa ceva în zilele din urmă, odată cu mesajul final pentru lumea căzută? Da – și nu. Adică vor fi peste tot în lume mulți oameni care vor răspunde chemării: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apocalipsa 18:4). Pretutindeni în lume oamenii vor lua poziție și, sfidând fiara, vor păzi „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Acești oameni, ca și cei din Ninive, vor fi scuțiți de judecata care cade asupra celor pierduți.

În același timp, unele profeții sunt condiționate, cum ar fi cea în care Dumnezeu anunța că cetatea Ninive avea să fie distrusă: urma să fie anihilată dacă *oamenii nu se întorceau de la răutatea lor* (vezi Ieremia 18:7-10). Pe altă parte, unele profeții nu vin cu aceste condiții. Acestea se vor împlini indiferent de răspunsul oamenilor. Profețiile mesianice despre prima și a doua venire a lui Hristos, semnul fiarei, revărsarea plăgilor, persecuția din vremea sfârșitului – acestea nu sunt condiționate; ele vor avea loc indiferent de ceea ce fac oamenii. Acțiunile și alegerile oamenilor vor determina, în schimb, de ce parte se vor afla în timpul desfășurării evenimentelor finale, prevestite de profeți.

Care sunt alegerile pe care le faci acum și care ar putea să influențeze alegerile pe care le vei face atunci când lumea se va confrunta cu problema închinării la Dumnezeu sau la icoana fiarei?

Marți, 24 iunie

Ospățul lui Belșatar

După ce cetatea Ninive a fost învinsă (612 î.H.) de o armată de coaliție din care făceau parte atât mezii, cât și babilonienii (condusă de tatăl lui Nebucadnețar), cetatea Babilon a cunoscut o renaștere cum nu mai văzuse din vremea lui Hammurabi, marele legiuitor. Sub Nebucadnețar, care scăpase acum de problema raidurilor asiriene, cetatea Babilon a crescut în bogăție și influență până într-acolo încât națiunile vecine nu au avut de ales decât să-i recunoască dominația. Ea era regina lumii, iar națiunile care doreau să prospere își declarau loialitatea față de ea.

Între timp, din câte ne dăm seama, Nebucadnețar a murit în credință, mărturisind că Dumnezeul lui Daniel este într-adevăr conducătorul de drept al tuturor națiunilor (Daniel 4:34-37). Următoarea relatare pe care o oferă Daniel este cea despre succesorul său, Belșatar.

3. Ce lecții spirituale importante extragem din Daniel 5:1-31?

Care a fost, în cele din urmă, piatra de poticnire a lui Belșatar?

Daniel 5:1-31

¹ Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai lui și a băut vin înaintea lor.

² Și, în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său, Nebucadnețar, din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și fiitoarele lui.

³ Au adus îndată vasele de aur care fuseseră luate din Templu, din casa lui Dumnezeu din Ierusalim, și au băut din ele împăratul și mai marii lui, nevestele și fiitoarele lui.

⁴ Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră.

⁵ În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mână care a scris.

⁶ Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat, că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul.

⁷ Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cititorii în stele, haldeii și ghicitorii. Apoi împăratul a luat cuvântul și a zis înțelepților Babilonului: „Oricine va putea citi scrisoarea aceasta și mi-o va tâlcui va fi îmbrăcat cu purpură, va purta un lănțșor de aur la gât și va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.”

⁸ Toți înțelepții împăratului au intrat, dar n-au putut nici să citească scrisoarea și nici s-o tâlcuiască împăratului.

⁹ Din pricina aceasta, împăratul Belșatar s-a înspăimântat foarte tare, fața i s-a îngălbenit, și mai marii lui au rămas încremeniți.

¹⁰ Împărăteasa, la auzul cuvintelor împăratului și mai marilor lui, a intrat în odaia ospățului, a luat cuvântul și a vorbit astfel: „Să trăiești veșnic, împărate! Să nu te tulbure gândurile tale și să nu ți se îngălbenească fața!

¹¹ În împărăția ta este un om care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți; și pe vremea tatălui tău, s-a găsit la el lumină, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască. De aceea, împăratul Nebucadnețar, tatăl tău, da, tatăl tău, împărate, l-a pus mai mare peste vrăjitori, cititori în stele, haldei, ghicitori,

¹² și anume, pentru că s-a găsit la el, la Daniel, numit de împărat Beltșatar, un duh înalt, știință și pricepere, putința să tâlcuiască

visete, să lămurească întrebările grele și să dezlege lucrurile încâlcite. Să fie chemat, dar, Daniel, și el îți va da tâlcuirea!”

¹³ Atunci Daniel a fost adus înaintea împăratului. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: „Tu ești Daniel acela, unul din prinșii de război ai lui Iuda pe care i-a adus aici din Iuda, tatăl meu, împăratul?”

¹⁴ Am aflat despre tine că ai în tine duhul dumnezeilor și că la tine se găsește lumină, pricepere și o înțelepciune nemaipomenită.

¹⁵ Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască; dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte.

¹⁶ Am aflat că tu poți să tâlcuiеști și să dezlegi întrebări grele; acum, dacă vei putea să citești scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiеști, vei fi îmbrăcat cu purpură, vei purta un lănțisor de aur la gât și vei avea locul al treilea în cârmuirea împărăției!”

¹⁷ Daniel a răspuns îndată înaintea împăratului: „Ține-ți darurile și dă altuia răsplătirile tale! Totuși voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui.

¹⁸ Împărate, Dumnezeu cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadnețar, împărăție, mărimе, slavă și strălucire;

¹⁹ și, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile se temeau și tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia, și lăsa cu viață pe cine voia; înălța pe cine voia, și cobora pe cine voia.

²⁰ Dar când i s-a îngâmfat inima și i s-a împietrit duhul până la mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărătesc și a fost despuiat de slava lui;

²¹ a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, inima i s-a făcut ca a fiarelor și a locuit la un loc cu măgarii sălbatici; i-au dat să mănânce iarbă ca la boi, și trupul i-a fost udat cu roua cerului, până când a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.

²² Dar tu, Belșațar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.

²³ Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din Casa Lui au fost aduse înaintea ta și ai băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!

²⁴ De aceea a trimis El acest cap de mână care a scris scrierea aceasta.

²⁵ Iată însă scrierea care a fost scrisă: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit!”

²⁶ Și iată tâlcuirea acestor cuvinte: Numărat înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt.

²⁷ Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor!

²⁸ Împărțit înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!”

²⁹ Îndată Belșatar a dat poruncă, și au îmbrăcat pe Daniel cu purpură, i-au pus un lănțșor de aur la gât și au dat de știre că va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.

³⁰ Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât.

³¹ Și a pus mâna pe împărăție Darius, medul, care era în vârstă de șaizeci și doi de ani.

Poate cea mai tristă, cea mai tragică parte a acestei relatări se găsește în Daniel 5:22. După ce îi povestește împăratului despre căderea și apoi restaurarea lui Nebucadnețar, Daniel îi spune: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.” Adică, deși a avut ocazia să cunoască adevărul, deși poate chiar a fost martor direct la ceea ce i se întâmplase lui Nebucadnețar, Belșatar a ales să ignore aceste evenimente și, în schimb, a pornit pe aceeași cale care i-a adus predecesorului său atâtea probleme.

La fel cum făcuse Nebucadnețar prin construirea statuii de aur, Belșatar sfida pe față ceea ce prezisese Dumnezeu lui Daniel. Prin folosirea vaselor templului într-o manieră profană, el evidenția probabil faptul că Babilonul îi cucerise pe evrei și deținea acum obiectele religioase ale Dumnezeului lor. Cu alte cuvinte, babilonienii aveau încă supremație asupra acestui Dumnezeu care le prezisese pieirea.

Era categoric un act de absolută sfidare, chiar dacă Belșatar avea dovezi mai mult decât suficiente, „probe”, că nu era bine ce făcea. Avea destule informații pentru a cunoaște adevărul; problema era, în schimb, inima lui. În zilele din urmă, când criza finală se va abate asupra lumii, oamenii vor avea, de asemenea, oportunitatea de a cunoaște adevărul. Alegerea lor, ca în cazul lui Belșatar, va fi determinată de inima lor.

Secarea fluviului Eufrat

Unul dintre punctele tari ale Babilonului era modul în care Eufratul curgea pe sub zidurile sale, asigurând oraşului o rezervă nelimitată de apă. Aceasta s-a dovedit a fi şi slăbiciunea lui. Nitocris, o împărăteasă a Babilonului antic, desfăşurase lucrări hidrotehnice de-a lungul fluviului pentru a-l dezvolta ca rută către oraş. În acest scop îi deviasе cursul într-o mlaştină pentru a permite echipelor să lucreze confortabil. Cirus şi-a dat seama că putea face acelaşi lucru, secând Eufratul suficient cât să îşi poată trece trupele cu uşurinţă pe sub ziduri. Odată ajuns dincolo de zidurile cetăţii, a găsit neapărate zidurile defensive care urmau cursul de apă prin cetate, iar cetatea a căzut într-o singură noapte. Istoricul antic grec Herodot ne spune că „cei care locuiau în centrul Babilonului nu aveau nicio idee că periferiile căzuseră, pentru că era o perioadă de sărbătoare şi toţi dansau şi îşi făceau de cap” (Herodotus, *The Histories*, 2015, p. 94). Poate exista vreo îndoială că aceasta nu este aceeaşi sărbătoare cu cea descrisă în Daniel 5?

4. Compară Daniel 5:18-31 cu Apocalipsa 16:12-19. Ce asemănări găseşti între unele plăgi din Apocalipsa şi istoria căderii Babilonului?

Daniel 5:18-31

¹⁸ Împărate, Dumnezeu cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadneţar, împărăţie, mărimе, slavă şi strălucire;

¹⁹ şi, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile se temeau şi tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia, şi lăsa cu viaţă pe cine voia; înălţa pe cine voia, şi cobora pe cine voia.

²⁰ Dar când i s-a îngâmfat inima şi i s-a împietrit duhul până la mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărătesc şi a fost despuiat de slava lui;

²¹ a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, inima i s-a făcut ca a fiarelor şi a locuit la un loc cu măgarii sălbatici; i-au dat să mănânce iarbă ca la boi, şi trupul i-a fost udat cu roua cerului, până când a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui vrea.

²² Dar tu, Belşaşar, fiul lui, nu ţi-ai smerit inima, măcar că ai ştiut toate aceste lucruri.

²³ Ci te-ai înălţat împotriva Domnului cerurilor; vasele din Casa Lui au fost aduse înaintea ta şi ai băut vin cu ele, tu şi mai marii tăi,

nevestele și fiitoareale tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!

²⁴ De aceea a trimis El acest cap de mână care a scris scrierea aceasta.

²⁵ Iată însă scrierea care a fost scrisă: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit!”

²⁶ Și iată tâlcuirea acestor cuvinte: Numărat înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt.

²⁷ Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor!

²⁸ Împărțit înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!”

²⁹ Îndată Belșatar a dat poruncă, și au îmbrăcat pe Daniel cu purpură, i-au pus un lănțișor de aur la gât și au dat de știre că va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.

³⁰ Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât.

³¹ Și a pus mâna pe împărăție Darius, medul, care era în vârstă de șaiszeci și doi de ani.

Apocalipsa 16:12-19

¹² Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit.

¹³ Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

¹⁴ Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. –

¹⁵ „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” –

¹⁶ Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.

¹⁷ Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!”

¹⁸ Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare.

¹⁹ Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.

În timp ce le explica cum să discearnă semnele timpului, Domnul Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa” (Matei 24:42,43). Ca și în cazul căderii Babilonului, venirea bruscă a lui Hristos va lua prin surprindere Babilonul modern. Dar nu e neapărat să fie așa pentru toată lumea: ni s-au oferit numeroase dovezi ale venirii apropiate a Domnului Isus printr-o mulțime de profeții detaliate.

Lumea nu va fi luată prin surprindere doar pentru că nu cunoaște ceea ce a prezis Dumnezeu; ea va fi surprinsă pentru că a ales să nu creadă ceea ce Dumnezeu a spus că se va întâmpla.

5. Chiar și în mijlocul acestor avertizări cu privire la timpul sfârșitului, ce mesaj al Evangheliei găsim în Apocalipsa 16:15? Ce înseamnă să nu „umbli gol”?

Apocalipsa 16:15

¹⁵ „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”

Joi, 26 iunie

Cirus, unsul

Când Cyrus a devastat cetatea Babilon, anii de captivitate ai celor din poporul lui Dumnezeu s-au încheiat, iar perșii le-au permis să se întoarcă în Țara Promisă și să reconstruiască templul. Sub conducerea lui Cyrus, Imperiul Persan a devenit cel mai mare din istorie, fiind, conform istoricului Tom Holland, „cea mai mare aglomerare de teritorii pe care lumea o văzuse vreodată” (*Dominion Basic Books*, Kindle Edition, p. 25). Ba chiar, după obiceiul persan, Cyrus era numit „Marele Împărat” sau „Împăratul împăraților”.

Cirus prefigurează ceea ce se va întâmpla când Hristos Se va întoarce după biserica Sa: El este Împăratul care vine de la Răsărit (compară cu Matei 24:27), făcând război cu Babilonul și eliberându-și poporul pentru ca acesta să iasă în sfârșit din Babilon și să se întoarcă în Țara Promisă. (Vezi Apocalipsa 19:11-16.) De aceea Dumnezeu îl numește pe Cyrus „unsul Său” (Isaia 45:1); nu numai că acest persan celebru a eliberat poporul lui Dumnezeu, dar campania lui împotriva Babilonului este și o ilustrare a celei de-a doua veniri a lui Hristos.

6. Citește 2 Cronici 36:22,23. Care sunt asemănările și deosebirile dintre istoria lui Cyrus și cea a lui Nebucadnețar? Care este semnificația decretului și cum a influențat aspectul primei veniri a Domnului Isus, secole mai târziu?

2 Cronici 36:22,23

²² În cel dintâi an al lui Cyrus, împăratul perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, împăratul perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris această vestire în toată împărăția lui:

²³ „Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: „Domnul Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Domnul Dumnezeuul lui să fie cu el și să plece!”

Ordinea originală a cărților Vechiului Testament a fost schimbată în zilele noastre pentru a se încheia cu Maleahi, dar inițial aici se încheia Vechiul Testament – cu această declarație a lui Cyrus. Următorul episod din canonul Scripturii ar fi Matei, care începe cu nașterea lui Hristos, Cel ilustrat de Cyrus. Cyrus avea să orchestreze reconstruirea templului pământesc; Isus avea să Își înceapă lucrarea în sanctuarul ceresc – care va duce la reîntoarcerea Sa și la eliberarea noastră.

Bineînțeles că Cyrus nu a fost o reprezentare *perfectă* a lui Hristos; nicio ilustrare sau reprezentare nu coincide perfect cu arhetipul și trebuie să fim atenți să nu interpretăm prea mult fiecare mic detaliu. Cu toate acestea, el funcționează în linii mari ca o reprezentare, ilustrare a „Mântuitorului”.

Cât de fascinant este că Dumnezeu folosește un împărat păgân într-un mod atât de remarcabil pentru a face voia Sa! Domnul va aduce la îndeplinire evenimentele din vremea sfârșitului așa cum au fost profetizate.

Vineri, 27 iunie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, cap. 51

„Fiecărui popor care a apărut pe scena lumii i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ ca să se vadă dacă va împlini planurile Străjerului și ale Celui Sfânt. Prorocia a trasat ridicarea și creșterea marilor imperii ale lumii: Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman. Istoria s-a repetat cu fiecare dintre acestea și cu alte popoare mai puțin puternice. Fiecare

și-a avut perioada lui de încercare; fiecare a căzut, slava s-a stins, iar puterea l-a părăsit. În timp ce popoarele au respins principiile lui Dumnezeu și prin această respingere și-au atras ruina, un plan divin, mai presus de ele, a fost la lucru în mod lămurit de-a lungul veacurilor” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 535).

În Ieremia 18, profetul urmărește un olar. Acesta modelează obiectul la care lucrează. Această imagine, cea a olarului care își modelează lutul, este cea pe care Dumnezeu o folosește pentru a explica principiul condiționalității în profeția biblică. Și doar pentru a ne asigura că am înțeles, Domnul vorbește prin Ieremia, spunând: „Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici, dar, dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam sau despre o împărăție că-l voi zidi sau că-l voi sădi, dar, dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac” (Ieremia 18:7-10).

Zilnic: Exodul 10 – 16; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 26

Pentru ce i-a zis Domnul lui Moise: „Faraon n-are s-asculte de voi”?

Ce anume trebuia să fie „ca un semn pe mână și ca un semn de aducere aminte pe frunte, între ochi”?

Cine este „un războinic viteaz”?

Ce activități trebuiau făcute în ziua a șasea?

Cui îi este dat să judece între diferiți slujitori, sau servi, ai lui Dumnezeu?